

text de ANDREEA MICU

GIUSINA, CĂMILA DE BUCUREȘTI

ilustrații de BAJKÓ ATTILA

CUPRINS

Capitolul 1.....	5
<i>În care facem cunoștință cu Giusina</i>	
Capitolul 2	21
<i>În care facem cunoștință cu Struzl von Strudel</i>	
CAPITOLUL 3.....	33
<i>În care se naște Caspartu</i>	
Capitolul 4.....	51
<i>În care are loc un furt la palat</i>	
Capitolul 5.....	71
<i>În care Giusina și Caspartu ajung în București</i>	
Capitolul 6.....	95
<i>În care Giusina și Caspartu își caută casă</i>	
Capitolul 7.....	111
<i>În care Giusina și Caspartu învață limba română</i>	
Capitolul 8.....	125
<i>În care Giusina și Caspartu descoperă mâncarea din București</i>	
Capitolul 9.....	137
<i>În care Giusina și Caspartu merg la spectacol</i>	
Capitolul 10.....	145
<i>În care Caspartu merge la școală, iar Giusina își găsește serviciu</i>	
Capitolul 11.....	161
<i>În care Giusina are parte de mai multe surprize</i>	

Capitolul 1
În care facem
cunoștință cu
Giusina

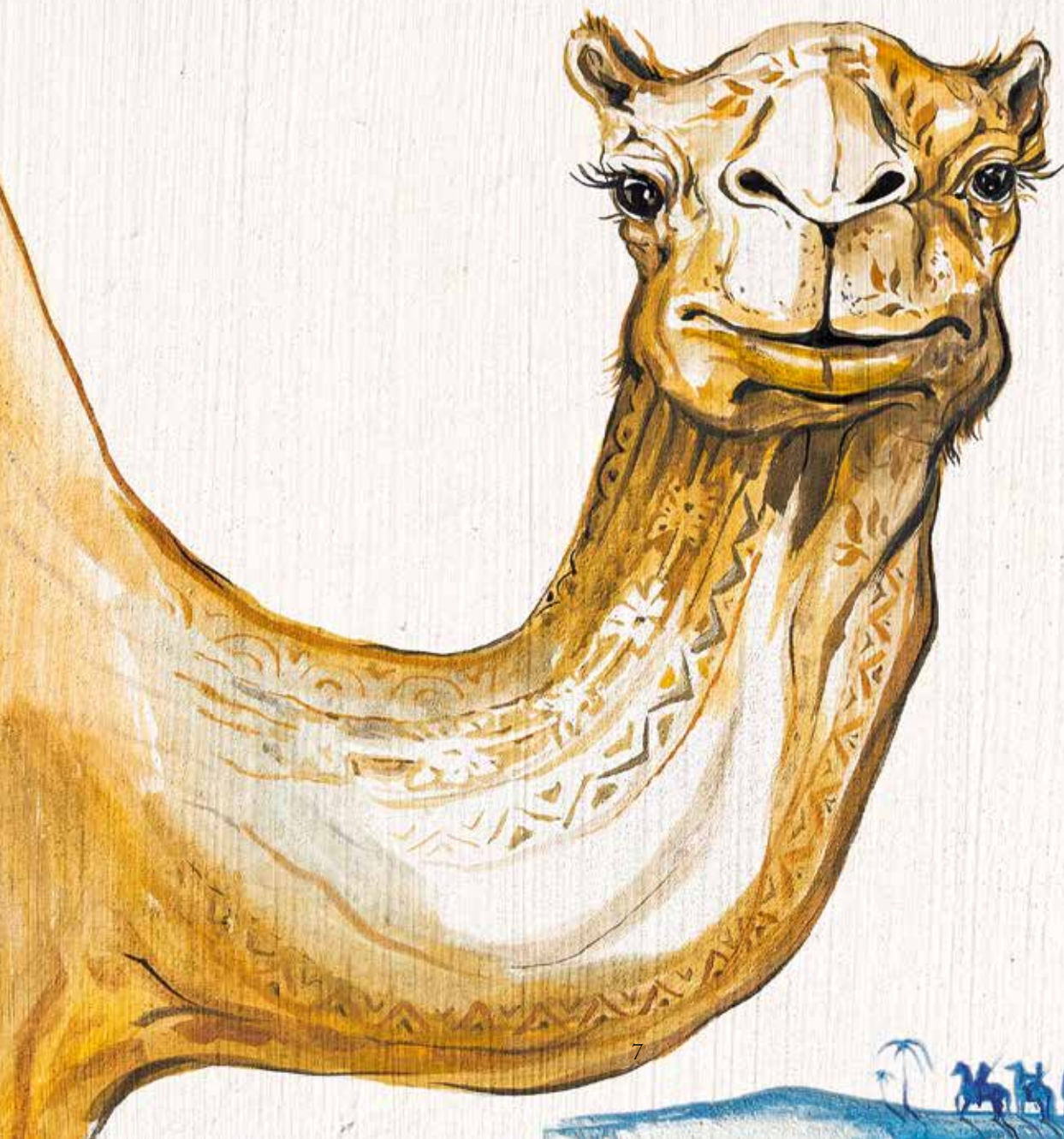

Giusina nu este o cămilă ca oricare alta.

Știți, desigur, că orice cămilă are două cocoșe. La fel de mari. Giusina însă are două cocoșe atât de diferite între ele, încât ai putea jura că în trupul ei se află, de fapt, două cămile. Și asta pentru că una dintre cocoșe e uriașă și amenințătoare, precum un sac de cartofi gata-gata să se răstoarne pe vreun trecător care ar avea ghinionul să se afle chiar atunci prin preajmă. Cealaltă cocoșă, în schimb, este mică și delicată, asemenea unei cutiute de cristal, pe care un trecător ce ar avea norocul să se afle prin preajmă și-ar dori să o deschidă într-o clipă, pentru a descoperi ce se ascunde în ea.

În cocoșa mare, Giusina ținea apă, mai dulce ca orice apă pe care ați gustat-o vreodată și care potolea setea călătorilor din deșert. În cocoșa mică, în care s-ar putea crede că nu încăpea mai nimic, Giusina adăpostea comori. Cocoșa mică se deschidea cu o cheiță specială, pe care cămila o păstra bine ascunsă de ochii curioșilor.

Ei bine, din pricină că era diferită, Giusina avea multe de îndurat din partea suratelor sale cămile, care se lăudau mereu cu cocoșele lor egale, regale, fenomenale, geniale și așa mai departe.

- Vai, Giusina, te-ai gândit vreodată să îți mășori cocoașa cea mică, să vezi cât mai trebuie să crească? o cerceta din priviri Ochelarista, o cămilă plină de ea, care se credea cea mai înțeleaptă.

- Oh, Giusina, poate ar fi o idee bună să mergi să te operezi și să îți faci un transplant de cocoașă! intervenea în discuție și Fotomodela, cămila cu picioare lungi și subțiri și buzele țuguiate ca un semn de întrebare.

- Dragă, nu ești deloc la modă! o atenționa, de fiecare dată când se întâlneau, Frezata, a cărei coamă bogată era mereu pusă pe bigudiuri.

- Iubito, nu crezi că e cazul să consulți totuși un doctor? obișnuia să o îndemne și Guraliva, o cămilă cu gura mare și dinții și mai mari.

De fapt, dacă ar fi întrebat un specialist în studiul cămilelor, el i-ar fi spus Giusinei că aceste cocoșe egale ale doamnelor și domnișoarelor cămile erau mai degrabă... BANALE. Dar fiindcă Giusina nu avusese niciodată ocazia să vorbească cu un asemenea specialist în cămile, ea se mulțumea de cele mai multe ori să tacă și să își rumege liniștită ierburile aromate preferate.

Giusina nu le mai băga de mult în seamă pe colegile cămile. Simțea că, în realitate, unele dintre ele erau geloase că ea putea merge prin deșert zile în șir fără să obosească. Că era mereu veselă și glumeață, chiar și când căra în spate cele mai apăsătoare poveri: straturi peste straturi din cele mai fine țesături și pânzeturi, teancuri de cărți rare destinate bibliotecilor celor mai alese, tone de condimente care îți mutau nasul la cea mai mică adiere de vânt sau pur și simplu butoaie cu apă menite să-i țină în viață pe cei mai temerari exploratori ai deșertului.

În fond, Giusina era mai degrabă o fire singuratică. Poate că, de fapt, doamnele și domnișoarele cămile, cu cocoșele lor egale cu tot, nu erau atât de norocoase ca ea, care știa să se bucure de ceea ce avea: un acoperiș înstelat deasupra capului, o mâncare caldă la ceas de seară și un infinit auriu plin de dune, în care să se plimbe după pofta inimii.

Ei, dar despre ce vorbim noi aici? Este momentul să vă povestesc puțin despre Marele Orient. Pentru că, da, Giusina locuiește în Marele Orient. Unde este Marele Orient? – mă veți întreba. Departe, departe, în deșert. Acolo unde ziua este atât de cald, încât șopârlele – care nu suportă defel apa – se visează înotând în râurile repezi ale munților; iar noaptea este atât de frig, încât șopârlele tânjesc din nou după dogoarea sufocantă a amiezii.

Acolo unde șacalii feroși îi atacă pe călătorii osteniți ai deșerturilor; iar fluturii imenși și păsările cu penaj de curcubeu îi întâmpină pe norocoșii vizitatori ai oazelor răcoroase. Acolo unde locuitorii au pielea măslinie și sufletul generos. Acolo unde cresc palmieri imenși, cu frunzele verzi măturând aerul plin de nisip.

Acolo unde poți mânca pe săturate migdale aromate, smochine dulci, curmale sățioase și îți poți astâmpăra setea cu suc de rodii. Acolo unde sunt dune de nisip cât vezi cu ochii, iar ochii sunt și ei plini de nisip, așa că, de fapt, nici nu mai poți vedea bine nici unde e nisipul, nici unde e orizontul, nici măcar unde ești tu. Acolo unde sunt multe cămile, purtând pe cocoșele lor întregul cer plin de stele. Acolo se află Marele Orient. Și chiar acolo locuiește Giusina.

Giusinei îi plăcea foarte mult viața ei de cămilă. Dar cel mai mult se mândrea cu faptul că lucra pentru Marele Șeic din Orient.

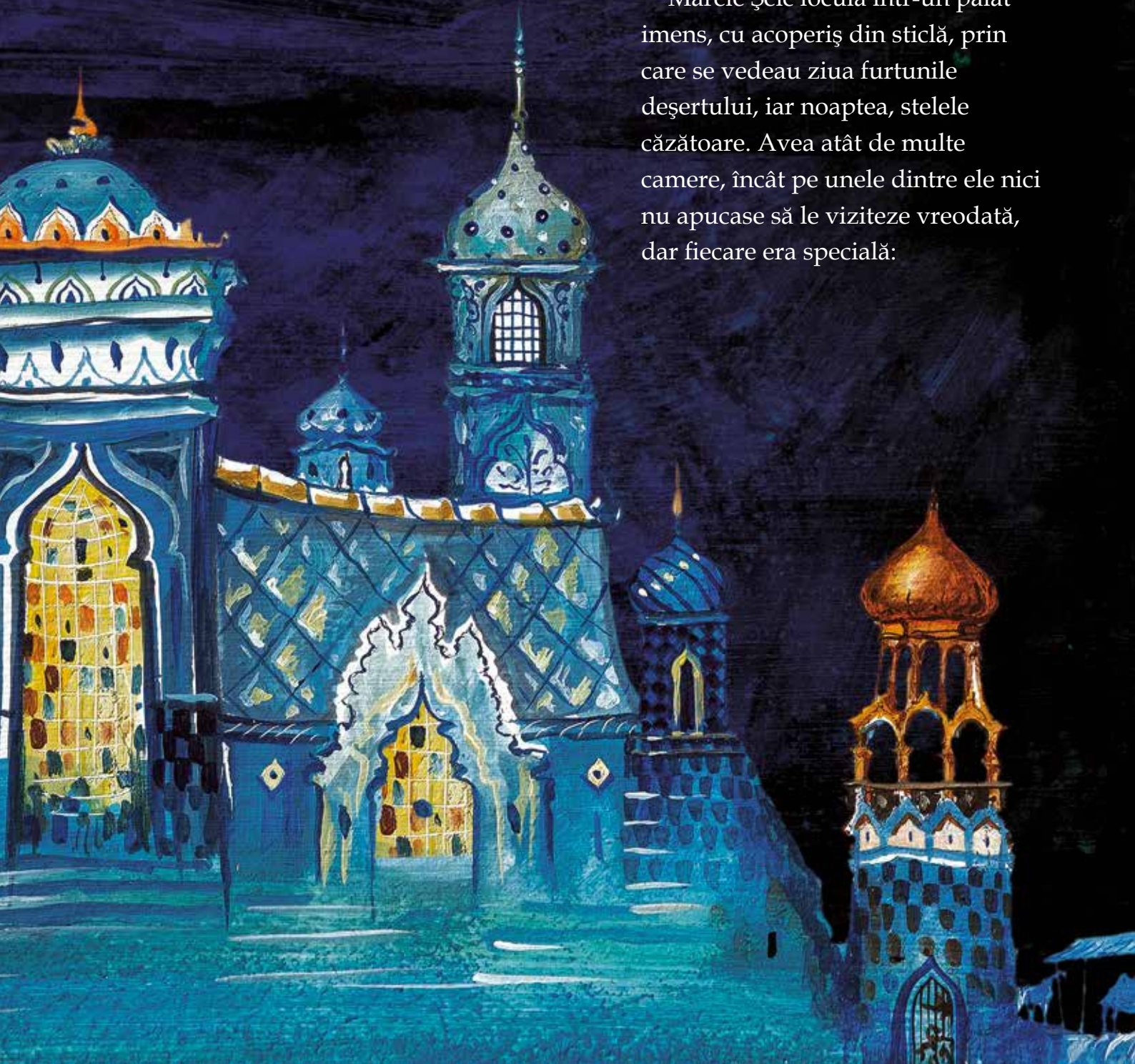

Acesta nu era nimeni altul decât cel mai arătos și mai fandosit motan din întregul Orient. Faldurile de grăsime – acumulate în timp grație miilor de feluri de mâncare savurate – i se revărsau pe burtica plină de puf, iar ochii lui semănau cu soarele deșertului. Motanul avea, desigur, o coadă lungă, care se înfoia de fiecare dată când îl supăra ceva și se unduia când era mulțumit. Ah, și să nu uităm turbanul așezat pe creștet, asemenea unei coroane pline de pietre prețioase și pene. Marele Șeic din Orient era pisicos de frumos!

Giusina era cea mai fidelă slujitoare a sa, iar Marele Șeic o aprecia pentru serviciile pe care i le făcea, fără să aștepte nimic în schimb.

Marele Șeic locuia într-un palat imens, cu acoperiș din sticlă, prin care se vedeau ziua furtunile deșertului, iar noaptea, stelele căzătoare. A avea atât de multe camere, încât pe unele dintre ele nici nu apucase să le viziteze vreodată, dar fiecare era specială: